

1^E JAARGANG
1 SEPTEMBER
NUMMER 11

HOOFDREDACTEUR: R. A. BRZESOWSKY
GRIFFIER: B. SUURENBROEK
REDACTEUREN: A. H. BLOM - G. H. W.
MEEDER - R. RADEMAKER - J. A. DE VEER

4 PAGINA'S
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

ADRES REDACTIE: SOCIETEIT PHOENIX
UITGAVE EN ADMINISTRATIE:
DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
OUD DELFT 101, DELFT — TEL. 1776

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE DELFTSCHE STUDENTEN

Redactioneel.

Sinds enkele maanden is thans in Delft de discussie aan den gang over de vorm waarin men wil komen tot een grootere samenwerking tusschen en een gecoördineerd optreden naar buiten van de verschillende gezelligheidsverenigingen. Als leidraad werd vrij algemeen aanvaard de „Scheeve Jan”. Dit concept, ontstaan in den oorlog en voortgekomen uit het idealisme en optimisme, die voor de bevrijding heerschten t.a.v. na-oorlogsche moeilijkheden — een idealisme en optimisme voornamelijk aanwezig bij figuren uit milieu's, die elkaar tijdens den oorlog hadden leeren kennen en waardeeren — dit concept echter was, zooals reeds meer werd betoogd, geen practisch plan doch een eindideaal.

Nu heeft het er allen schijn van, dat deze waarheid te weinig is beseft, evenals het feit dat men had moeten beginnen met het vaststellen van den basis, waarop door de bestaande corpora gemeenschappelijk kan worden gehandeld. ~~Wat er~~ werd gedaan, was feitelijk niets anders dan het opstellen van een kunstig sluitend doch weinig soepel schema, dat niet voldoende was gegrond op fundamenteele gedachten en punten van overeenstemming en dat groot gevaar liep schipbreuk te lijden op de steeds wisselende eischen en omstandigheden van het oogenblik. Het al bestaande gevaar werd nog grooter omdat — wij geven toe dat hier iets a posteriori beredeneerd, of liever: vastgesteld wordt — er tusschen de meeste leden der gezelligheidsverenigingen een slechts gering wederzijdsch begrip en mede daardoor een miniem vertrouwen in elkaars bedoelingen heerschte.

Dit alles te moeten constateeren is bedroevend en werkt ontgoochelend, maar het mag daarom niet worden nagelaten, zelfs niet wanneer wordt gevreesd dat sommige groepen in het bijzonder voor deze mislukking verantwoordelijk zullen worden gesteld. Trouwens, dit zou ten eenen male onjuist zijn; immers, wij hebben betoogd dat o.i. de huidige moeilijkheden zijn voortgekomen uit een overschatting van de mogelijkheden en een gebrek aan doorzicht, welke tot voor kort allerwegen vielen waar te nemen.

Ons dus nuchter de werkelijkheid voor oogen stellend moeten wij derhalve, ons stellend op een reëlen grondslag, nagaan wat er thans gedaan dient te worden. Volgens onze meening moeten in dit verband twee feiten vooropgesteld worden: Ten eerste is gebleken dat over een groot deel der ouderen de geest der eendracht nog niet is vaardig geworden en het waarschijnlijk nooit worden zal ook. Hiervan uitgaand doet men er dan het beste aan nauwkeurig te bepalen, welke de terreinen van activiteit der hopelijk toch komende overkoepelende organisatie zullen zijn. Ten tweede staat het vast dat met de groote schare nu geregistreerde nuldejaars een aantal veel minder door de vroegere, gedeeltelijk overbodige, scheidsmuren kortzichtig geworden zielen in Delft zijn aangekomen. Het zou zeer aanbevelenswaardig zijn dezen zoo veel mogelijk in denzelfden geest en op dezelfde wijze het gezelligheidsleven deelachtig te laten worden. Hopelijk zal in hun midden dan eenmaal als resultaat van de voorbereidende en opbouwende arbeid, door ons eertijds verricht, verwezenlijkt kunnen worden, wat op het oogenblik blijkbaar nog naar het rijk der fantasie verwezen moet worden.

DE REDACTIE.

Ter overdenking.

Honni soit qui mal y pense.

Te zeggen dat het pad van mijn vriend den afgelopen tijd over rozen is gegaan, neen, dat zou onjuist zijn. Vooral de laatste weken was dit wel degelijk niet het geval. Het valt dan ook niet te verwonderen dat hij eenigszins prikkelbaar is geworden. Waarschijnlijk zult u, als u hem mocht ontmoeten, dit niet zoo ineens opmerken, want hij is verre van stil of afgetrokken. Integendeel, hij spreidt sinds kort een elan ten toon bij zijn gesprekken, waar ik eerlijk gezegd een beetje van huiver. U moet niet vergeten dat ik hem al zoo lang ken en speciaal daarom treft mij zijn huidige flux de parole als iets fantastisch ongewoons, als een onrustbarend teeken van nervositeit.

Nerveus, inderdaad, dat is hij in hoogen mate. En dit heeft zijn reden. Sinds jaren is hij namelijk lid geweest van Laga en hij heeft deze vereniging gekend in al de luister en glorie van haar selectheid. Nu echter kloppen daar tientallen nuldejaars aan de poort: zij willen ook het water op en mijn vriend kan bij een dergelijken toestand niet lijdelijk toezien; daarvoor heeft hij een te groot verantwoordelijkheidsgevoel. „Deze menschen kun je toch niet afschepen tot het volgend jaar” meent hij. De groote moeilijkheid is evenwel dat er voor hen, zeker op het oogenblik, geen plaats is in het Laga-verband, weshalve hij het plan opgevat heeft om een Delftsche Studenten Kanovereeniging op te richten. Reeds viel zijn oog op een gedeelte van de walkant aan de Oranje Plantage en ontwierp hij een clubhuis. Restte nog het vraagstuk een aantal oude Laga-leden te winnen voor het plan en hen enthousiast te maken voor de opvoeding der nuldejaars in de watersport. Hij was hiermede al een eindweegs gevorderd toen bij een bespreking met het Laga-bestuur dit laatste roet in het kano-eten wierp. „Zie eens”, aldus redeneerden de Laga-regenten, „zooals je weet, bestaan er plannen t.a.v. de stichting van een Delftsche Studenten Sport en Cultureele Federatie. Het hoogste lichaam hiervan zal zijn een Senaat. Nu willen „Apollo” en het Tooneelgezelschap daar qualitate qua een zetel in hebben. Dit is buitengewoon pijnlijk en een doorslaand bewijs van wantrouwen in de sportiviteit der Laga-leden. Totdat deze quaestie is opgelost, kan er vanzelfsprekend geen aandacht worden gewijd aan jouw splitsingsplannen”.

Dit was natuurlijk een ernstige tegenslag voor mijn vriend, doch hij versaagde niet, toog naar de „Apollo” en Tooneelbesturen en voerde uitgebreide gesprekken. Schijnbaar had hij succes. In ieder geval was hij gisteravond zwaar „in the mood”, daar nu ook het weerbarstige „Apollo” overtuigd heette te zijn van de ongewenschtheid van een „q.q.”-zetel. Laat ik nu vanmorgen enkele „Tooneel”-bestuursleden tegenkomen en hooren dat een „q.q.”-zitplaats voor hun gezelschap een conditio sine qua non is, daar het anders geen waarborg ziet voor de handhaving en eerbiediging van de specifieke „Tooneel”-beginselen en -belangen. Dit is wel erg, althans voor mijn vriend, maar ik heb het hem nog niet aangezegd; hij gelooft het toch niet.

G.M.

044A

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Gaarne zag ik het volgende in Uw blad opgenomen naar aanleiding van het gedrag van enkele heeren op de Sociëteit Phoenix.

Het is U zoowel als mij bekend, dat sedert eenigen tijd heeren zich niet meer thuis voelen op de S. P. en naar nieuwe lokaliteiten omzien. Geheel onterecht kunnen deze splitsingsplannen volgens mijn inzicht niet genoemd worden, maar daarover wil ik het nu niet hebben. Het is meer de wijze waarop deze lieden hun moreel trachten te sterken.

Zooals ik reeds herhaalde malen heb geconstateerd, wordt een middelmatig oud-Corpslid of niet-Corpslid aangevallen en neergepoot op een stoel, omsloten door een groot aantal voorstanders van het splitsingsplan. Knikt het candidaat-lid voor de nieuwe Sociëteit, tenslotte tot vervelends toe beziggehouden en vermoeid geraakt door de storfloed van woorden die deze heeren ronselaars over hem uitbraken, toestemmend, dan wordt met een voldaan gezicht een streepje in een opschriftboekje geplaatst en kiest men het volgende slachtoffer uit. Op officieele bijeenkomsten krijgt men dan te hooren, dat een groot aantal leden voorstander van de splitsing is.

Mijnheer de Hoofdredacteur, is deze wijze van optreden juist? Moet men het lidmaatschap van een Sociëteit als koopwaar beschouwen, welke op een dergelijke immoreele wijze verkanseld wordt?

Mijnheer de Hoofdredacteur, U zult het met mij eens zijn, dat een dergelijke procedure wel zéér bedroevend is voor het moreele peil van deze oud-Corpsleden en ik spreek daarom hier mijn groot misnoegen uit over deze laakbare handelwijze. U, Mijnheer de Hoofdredacteur, dankend voor de verleende plaatsruimte teeken ik met de meeste hoogachting,

A. H. BLOM.

Mijnheer de Hoofdredacteur.

Het was een goede gewoonte in de kolommen van de Spiegel, dat hij, die onder het hoofd 't Stoepje een en ander te verwerken kreeg, dit persoonlijk beantwoordde. Daarom, Mijnheer de Hoofdredacteur, hoop ik dat U mij deze maal klare wijn zult willen schenken, zonder dat het vocht dat uit Uw pen vloeit verzuurd wordt door de blommenbroek van een geveerde rademeeder.

U, Mijnheer de Hoofdredacteur, bent de eenige van de Redactie van het ????? blad die weet, kunt of moet weten *) hoe het hoort, en daarom druk ik U vriendelijk 't

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Verloving, huwelijk en Indonesië.

De laatste tijd brengt niets dan plannen en ideeën over de Nieuwe Studenten Maatschappij en velen spannen al hun krachten in deze ideeën vaster vorm te geven. Echter de student behoort behalve tot de Studenten Maatschappij, ook tot de groote Nederlandsche Maatschappij, en onderwerpen hiermee verbonden vragen zijn aandacht.

De kwestie van het al of niet gaan naar Indonesië is op het oogenblik, vooral na de snelle capitulatie van Japan, van urgent belang en ook velen zijn bereid, direct na 't beëindigen van hun studie, aan de opbouw van het nieuwe Indië mede te werken. Maar hiernaast zijn er velen, en hierbij doel ik op de categorie verloofden en vooral gehuwden, die er huiverig en zeker niet enthousiast tegenover staan. Zij weten dat, nu de Jap verdreven wordt, talrijke plaatsen door den Nederlandschen Ingenieur bezet moeten worden en dat, indien dit niet direct en snel gebeurt, buitenlanders deze plaatsen gaan innemen en hierdoor de band tusschen Holland en Indonesië ten zeerste zal verslappen. Wat geeft deze menschen het recht om zoo egoïstisch te handelen? Sommigen beweren dat hun (toekomstig) huwelijk door 1 of 2 jaar gezinsscheiding naar de bliksem gaat. Dit klinkt bevreesdend. Hebben ze zoo weinig vertrouwen in zichzelf of hun uitverkorene? Het offer van de gezinsscheiding kan door velen niet gebracht worden en Indonesië moet maar wachten. Denk niet, Mijnheer de Hoofdredacteur, dat deze groep, waarvan de meesten toch „bereid” hebben geschreven op hun formulier bij de Contact Commissie, klein is. Wandel door de zalen van de Sociëteit Phoenix, vele beringde vingers glimmen U tegemoet; begin met één van de beringden hierover een gesprek en hun afzijdige houding tegenover Indonesië zal blijken. Zelfs remmen zij op deze manier het enthousiasme van anderen. Gelukkig zijn er uitzonderingen, maar slechts zeer weinig.

Hopend dat er nog zullen zijn, die zich bezinnen of desnoods vrijgezel worden, dank ik U, Mijnheer de Hoofdredacteur, voor de verleende plaatsruimte.

R. N. TAVERNE

De geweldenaar.

In elkaar gedoken, massief en dreigend, zwoegt hij daar. Zwaar is het werk, doch gespierd de man, die het verricht. Steunend buigt hij zich over zijn gereedschap om het metaal tot zijn wil te onderwerpen. Sclamber staat zijn gelaat en zijn kin, naar voren gestoken, duidt, evenals zijn strak opeengeklemd lippen, zijn onverzettelijke wil aan. Hier moet hij overwinnaar zijn, hier zal hij zegevierend uit den strijd komen.

Met krachtige bewegingen bedient hij het gereedschap, strak en beheerscht zijn de handgrepen. Het is een lust voor de oogen, deze superieure krachtenschap aan zijn werk te zien. Al de werkelijk levende waarde en schoonheid van mannelijke kracht spreekt eruit. Naarstig werkt hij voort, en een laatste scheurend metaalgeluid kondigt aan, dat hij zijn werkstuk heeft voltooid. Een breede grijns trekt over zijn gelaat, als hij voldaan het resultaat van zijn krachtsinspanning in oogenschouw neemt.

Dan, aarzelt hij niet langer, besmeert zijn boterham, en neemt een sardientje uit het pas geopende blik.

de V.

Mijnheer de Hoofdredacteur.

Nederig verzoek ik U plaatsing van bijgaand stuk in het O. O. van a.s. Vrijdag.

C. J. M. VAN DER LAAN.

Brab. Turfmarkt 47, Delft.

Een lid der huisvestingscommissie.

Nuldejaarscollege of een Maandagochtend merrie.

Als een verlatene zwierf is langs de Delftsche grachten, moe en verwaaid stond ik voor het Armamentarium. Nog versuft van den vroegen ochtend word ik plots een lawaai gewaar, slaan van deuren, hollende mannen, hier deuren, daar deuren, overal slaande deuren. Ik word opzij geduwd, naar rechts, naar links, dan bijna 't water in, ik word opgenomen en meegesleurd. Achter mij sluit een nog grootere troep aan, die uit Bouwkunde gulpt; alles stroomt over de Breestraatbrug de Breestraat in, verdoasd kijk ik om, een zwarte, deinende kluwen baant zich een weg door de Delftsche morgen. Geen tijd blijft me om terug te zien of indrukken op te vangen, ik kijk links, ik zoek rechts; geen ontkomen aan; mee moet ik, steeds maar verder. Daar zie ik Bokhoven, een roem van harde mocca's en roomhoorns zweeft aan mij voorbij; dan staat rechts van mij, de gashouder, waar gaat dat heen?

Waarheen de lawine? We rennen reeds de Nieuwelaan op, voor mij, achter mij overal jongemannen, zij razen, zwoegen en zweeten. Ik kan haast niet meer, ik tracht stil te staan, maar tevergeefs al mijn pogen; mee vooruit moet ik, voort! Anders word ik verpletterd. Ik voel mij als een splinter in een woeste kolk, 't borrelt en ziedt.

Daar staat W. en S.; zouden zij eraan voorbij gaan? Ik tracht de kop der kudde te ontdekken, maar als een woeste maalstroom perst deze zich reeds het gebouw in. Mee! Mee! Steeds maar sneller draai ik mee, dan weer links, dan weer naar rechts; geen eind komt er aan deze tocht. Daar ontwaar ik de zoo bekende glazen portiersloge; jaren is 't geleden dat ik hier met rustige schreden naar binnen trad, maar nu blijft me geen tijd om te overdenken of Suyker daar nog staat met z'n vertrouwde papieren boord. Voort word ik gesleept de trap op; daar zie ik de koffiekamer. Zou ik erin kunnen komen en deze stroom langs mij heen laten gaan? Ik ga me verzetten, maar steeds harder en woester kolkte deze, zoo juist aan de gletscher ontsprongen, wilde en onbezonnen bergbeek voorwaarts.

Het zijn jongemannen, nog heel jonge, velen zonder baardgroei, met sporthemden en sommigen zelfs met korten broek. Verbaasd kijk ik rond, wat beteekent dit? Wat willen zij? Daar stroomden zij reeds zaal 207 binnen en ik met hen; overal menschen: een zwarte kudde op stoelen, in de ramen, op de verwarming, in de gordijnen, overal ontdek ik menschen. Als hyena's storten zij zich op deze zaal.

Een licht gaat mij op; baardeloozen, korte broek en schillerhemd; een iste jaarscollege. Verkeerd ben ik, ik wil er uit. Ik tracht terug te komen maar tevergeefs; al maar meer stroomden er binnen; ik kan er niet tegen op. „Ik moet hier uit zijn” wil ik uitroepen, maar een slag treft me. Alles is stil geworden. Versuft kijk ik rond; links de markante kop van een boer door Arend Hendriks; boven de schoorsteen dat mooie boerderijtje door v. d. Jagt en rechts Henk, de enorme gestalte van Henk, gewapend met een dictaat, die verwijtend me toebuldert: „Ga liever werken dan dat je zit te slapen”. Op m'n schoot ontdek ik 't O. O. en een artikel grijnst mij aan: cijfers; als titel lees ik: „Massa, wat deed en doet gij?” Oh, daar staat die kolom 1520 1ste jaars. Zou 't tóch werkelijkheid worden?

TH. J. P. KROPMANS.

D.S.C.

Adviescommissie.

Na langdurig en moeizaam onderzoek is het één onzer slimste redacteurs gelukt de samenstelling van een nieuw, uiterst gevaarlijk vredeswapen gewaar te worden. Het betreft hier de A.C., uitgevonden te S.P., op 3 Augustus j.l. Op geregelde tijden kan men de A.C. bezichtigen, tegen betaling van enkele steekpenningen. Reeds eenige malen deed het nieuwe wapen van zich hooren, vooral in het O. O., doch immer werd het slechts met de vage term A.C. aangeduid. In werkelijkheid bestaat de A.C. uit de volgende onderdeelen:

R. VON NORDHEIM, N.A.C.
B. SUURENBROEK, 4540.
L. M. LEUPEN, voortvluchtig.
F. TELLEGEN, verloofd.
A. G. HAENEN, bisschop.
K. J. DE JONG, directeur.
M. VAN RAMSHORST, ouderling.

Plan 1935.

In verband met de invoering der wintertijd en verstrekkende wijzigingen van de N.S.-dienstregeling is de jaarreunie der oud-Corpsleden van het jaar 1935, welke op 8 September a.s. zou worden gehouden, tot nader order uitgesteld. Aankondigingen volgen in het O. O.

HAN BING YANG.

2000 Nuldejaars.

Het is ontstellend, het is belachelijk, het kan niet waar zijn. 2000 mensen die voor het eerst zouden zijn ingeschreven aan de T.H.?! Dat moet een tafereel uit een apocalyptisch visioen wezen. Och arme, was het maar zo. Ik heb hem met mijn eigen oogen gezien dezen 2000sten der Mohikanen. En dat ik een bijzondere antipathie tegen

HERSTEL DER UNIVERSITEITEN

Radiovoordracht van den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen, zijn
Exc. Prof. Dr. G. van der Leeuw, op Vrijdag 24 Augustus 1945

Nu de geschiedenis van de bezettingsmoeilijkheden onzer universiteiten en hogescholen met de uitvaardiging van het K.B. Herstelbesluit Instellingen van H.O. 1945 en de daaraan toegevoegde beschikkingen betreffende de zuivering der studentenwereld, en met de thans bijna afgesloten zuivering van het docentencorps, haar einde nadert, is het mij een behoefte met enkele woorden het beleid der Regeering toe te lichten en tevens mij te richten tot alle leden van de academische gemeenschap in Nederland, waartoe ik zelf behoort en die mij zoo bijzonder dierbaar is. Dat ik daarbij tevens spreek tot allen niet alleen, wien het hooger onderwijs ter harte gaat, maar tot het gansche Nederlandsche volk, dat in dit onderwijs één zijner allerhoogste belangen ziet, spreekt van zelf.

Het is een feit, onlangs in *De Geus* met leedwezen geconstateerd, dat ons volk thans en gedurende den oorlog in drie groepen verdeeld is; de eerste groep, waarover wij in dit verband verder kunnen zwijgen, is die van de N.S.B.-ers en collaborateurs. De tweede is die van hen, die, van goede vaderlandsche gezindheid, zoozeer zijn ingesteld op rust en orde, dat zij, na de capitulatie van ons leger, eigenlijk nimmer ten volle hebben beseft, dat Nederland in oorlog was, dat zij meenden, dat elke orde, zelfs die van den bezetter, hoe zwaar hun die ook viel, beter was dan geen orde, en dat zij in hun op zich zelf zeer loffelijk streven om van het vaderlandsch erfdeel te redden wat er te redden viel, zich, hoe moeizaam ook, schikten naar de bevelen van hen, die immers de macht hadden. De derde categorie is die der menschen van het verzet; het verzet, niet à tort et à travers, maar overal en altijd, waar het den vijand afbreuk kan doen of door het geweten volstrekt geboden wordt.

De beide laatste categorieën zijn natuurlijk niet scherp te scheiden. Van de eerste, die der mannen van het behoud, hebben velen zich niettemin verzet op een oogenblik, dat het hun te machtig werd; ook de verzetsmannen hebben veelal getracht te behouden, wat te behouden viel. En zeer velen van ons hebben den ganschen bezettingstijd door geleefd op de grens der beide groepen en hun houding zeker niet steeds consequent volgehouden. Helden vormen nooit de meerderheid, maar goddank in ons volk evenmin de kat-uit-den-boom-kijkers. Dat neemt niet weg, dat zeer velen van de eerste categorie niet slechts niet tot deelname aan het verzet zijn gekomen, maar ook de waarde en de volstrekte noodzakelijkheid daarvan niet hebben begrepen. Een zeer achtenswaardig en allerminst pro-Duitsch hoogleeraar merkte in den universiteitsstrijd eens op, dat een verstandig mensch uit den weg gaat, wanneer hij een tijger op zich ziet afkomen. Hij vergat alleen maar, dat, wanneer alle menschen altijd zoo verstandig waren geweest, deze wereld thans door tijgers zou worden geregeerd, in plaats van door menschen.

Hier ligt een ernstig nationaal defect, dat zich door den langen duur van een vreedzame ontwikkeling wel laat verklaren, maar zeker niet verontschuldigen. Verreweg de meesten van ons hebben fouten begaan in den bangen tijd, die achter ons ligt. Maar zij, die de noodzakelijkheid van verzet in het geheel niet hebben beseft, die, sommigen uit den drang naar een rustig bestaan en lijfsbehoud, anderen uit het veel hooger motief van het behoud van onze beschaving en de redding van onze jeugd, dat verzet hebben tegengewerkt, die hebben de groote evangelische levenswet niet verstaan, dat wie zijn leven zal willen behouden, het verliezen moet, een wet, die ook geldt voor

een volk, ook voor zijn beschaving, ook voor zijn universiteit.

Beter geen universiteit, beter leege collegezalen en geplunderde laboratoria dan een universiteit, die onder het juk van den verdrukker is doorgegaan. Dat hebben de studenten begrepen, die in April 1943 weigerden de zg. loyaliteitsverklaring te ondertekenen. Of die verklaring op zich zelf volkomen onaanvaardbaar was? Zij was dit m.i. inderdaad. Maar ook al was het mogelijk haar zoo te construeeren, dat zij tamelijk onschadelijk leek, het deed er weinig meer toe, toen het verzet eenmaal was opgelaaid. Ook over de noodzakelijkheid van een staking konden men immers verschillend denken. Maar wanneer zij er eenmaal was, dan was slechts één houding mogelijk. De studenten van April 1943 hebben den overweldigenden een „Tot hertoe en niet verder“ toegevoegd. Het was genoeg geweest. Na de mislukte poging tot nazificatie van Leiden en de daarop gevolgde sluiting der universiteit, na de schending van Amsterdam door vele ontslagen, na het oppakken van honderden studenten aan verschillende universiteiten, voelde de studeerende jeugd, dat het nu niet meer ging om het behoud der universiteiten en hogescholen — die zouden, indien de vijand het heft in handen hield, toch onherroepelijk verloren zijn —, maar dat het nu ging om het behoud van de universitaire eer. Het verzet laaide hoog op. „De strijd om de loyaliteitsverklaring is de krachtproef van het studentenverzet geweest. Een maand lang is er gevochten, ieder heeft den tijd gehad na rustig overleg partij te kiezen“. Het resultaat was, dat ongeveer 2600 studenten de verklaring teekenden. Op een totaal van circa 16000 is dit niet veel en alom in den lande werd dan ook deze daad van het studentenverzet gevoeld als een teeken, dat de Nederlandsche intellectueel, althans de jongere intellectueel, niet van plan was het verzet over te laten aan den kleinen man. De daad van de studenten heeft de eer der universiteit gered en heel Nederland moed gegeven.

Zij moest natuurlijk worden geboet: de niet-teekenaars werden voor het werk in Duitschland opgeroepen, onder krasse bedreigingen van hen zelf en hun ouders. Helaas hebben velen aan den oproep van Rauter gehoor gegeven. En het moet hier openlijk worden gezegd, dat hun handelwijze, hoezeer ook begrijpelijk ten gevolge van den drang der ouders, vooral bij minderjarigen, hoezeer ook soms respectabel, wanneer zij voortvloeide uit zorg voor die ouders, niettemin volstrekt verkeerd is geweest. Want al kan de aanmelding onder zware bedreigingen nauwelijks geheel vrijwillig worden genoemd, het feit ligt er toe, dat men zich, zonder daartoe met geweld te zijn gedwongen, in dienst stelde van den vijand. Dit is verkeerd geweest en het zal goed zijn, wanneer de zg. Duitschlandgangers dit ruiterslijk erkennen, zooals verre de meesten dan ook doen. Gestraft zijn zij voor het meerendeel reeds overvloedig door de verschrikkelijke behandeling, welke zij in Duitschland ondergingen. En de lijst van hen, die in de deportatie

„In den vorm van de Delftsche Studentenmaatschappij moet deze erkenning duidelijk tot uitdrukking komen“, schrijft de Adviescommissie in O.O. no. 9.

Zijt Ge het hiermee eens?

Geachte lezer, sta mij toe U wat te helpen.

Wij gelooven, d.w.z. wij aanvaarden een beginsel als uitgangspunt voor al ons doen en laten, voor ons denken, voor ons beschouwen van de geheele werkelijkheid. Wij zijn er zelfs van overtuigd dat Gij ook gelooft, zoo niet hetzelfde als wij, dan toch iets anders. Beschouwing van de werkelijkheid kan niet plaats vinden zonder een uitgangspunt, een religieus bepaald, vast punt. Bewustzijn hiervan doet niet terzake. Noch de aard van het geloof; wie in zichzelf gelooft, gelooft óók.

En wie vanuit zijn geloof de werkelijkheid onder oogen neemt, ziet die op een geheel eigen wijze, en zal hieraan uiting geven bij alles wat hij denkt en doet. Hij zal zich met gelijkdenkenden verstaan, zal zich zelfs organiseren in eigen verband tot vorming en machtsontplooiing. Wij zijn, bewust van de waarde van onze Calvinistische levensbeschouwing, geroepen tot primo drie dingen:

- 1) Organisatie tot machtsvorming.
- 2) Interne onderlinge vorming.
- 3) Op basis van 1) en 2) het wijzen der volgens ons eenig juiste richting bij alle handelingen op alle levensterreinen; dit buiten de eigen organisatie.

... de samenwerking van

terreinen waar n, ondanks ver r zij. Inderdaad feit eenheid? an het dat nu, in. Vetorecht is tief. Volgens de worden op de er tusschen de ven bestaat, dat ging de belangen no. 9). Ik stel neele vereeniging meen belang van

en volledig begrip ben; ik verwacht eb ik Uw belang- c mij ruimschoots

oen overtuigd dat e gesteld worden? blazen eierschaal; d is wijlen. Laten probeeren begrip l vertrouwen gaan

twestie van begrip in O. O. no. 9: ereformeerden dan antrouwen in hun n, door van dezen unnen stellen: „wij zien, dan als een leke) infiltratie en or onzen wensch n

te bedenken. h. W. WILLEMSE.

ooter, dan het ooit in vroeg genoeg op voortfondsenbad aan- het beoefenen van balsmijterij en zelf- t gebruik van zwemprijs: 45 cents. tijdstip en komt op k”.

et Bestuur van Odin.

e Sociëteit Phoenix zien staan, getooid rnhard. Omstreeks kerels op elegante door een gebruikte- ze heeren gingen uitgenoodigd door t zij daarvoor over arde banken (het

rgens in Apeldoorn. uitengewone eenzij- chillende studenten- nier en met de hen rachtten te bescher- uitwedstrijd was het

eedij naar het Loo vel iets weg van een van het paleis vol-

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Gaarne zag ik het volgende in Uw blad opgenomen naar aanleiding van het gedrag van enkele heeren op de Sociëteit Phoenix.

Het is U zoowel als mij bekend, dat sedert eenigen tijd heeren zich niet meer thuis voelen op de S. P. en naar nieuwe lokaliteiten omzien. Geheel onterecht kunnen deze splitsingsplannen volgens mijn inzicht niet genoemd worden, maar daarover wil ik het nu niet hebben. Het is meer de wijze waarop deze lieden hun moreel trachten te sterken.

Zooals ik reeds herhaalde malen heb geconstateerd, wordt een middelmatig oud-Corpslid of niet-Corpslid aangevallen en neergepoot op een stoel, omsloten door een groot aantal voorstanders van het splitsingsplan. Knikt het candidaat-lid voor de nieuwe Sociëteit, tenslotte tot vervelends toe bezighouden en vermoeid geraakt door de storfloed van woorden die deze heeren ronselaars over hem uitbraken, toestemmend, dan wordt met een voldaan gezicht een streepje in een opschriftboekje gef

uit. Op officieele een groot aantal Mijnheer de Hoc Moet men het li beschouwen, wel kwanseld wordt? Mijnheer de Ho dat een dergelijk moreele peil van hier mijn groot m U, Mijnheer de l plaatsruimte teek

Mijnheer de Hoc

Het was een goed dat hij, die onder werken kreeg, dit heer de Hoofdred wijn zult willen s pen vloeit verzuu geveerde rademeer U, Mijnheer de I Redactie van het hoe het hoort, en

*) Doorhalen wa

Verloving, huwelij

De laatste tijd bre Nieuwe Studenten krachten in deze student behoort bel tot de groote Nede hiermee verbonden De kwestie van l het oogenblik, voor urgent belang en c digen van hun st Indië mede te we hierbij doel ik op huwden, die er hui staan. Zij weten de plaatsen door den worden en dat, ind buitenlanders deze band tusschen Holl slappen. Wat geeft tisch te handelen? S huwelij door l of gaat. Dit klinkt be trouwen in zichzelf gezinsscheiding kan Indonesië moet ma Hoofdredacteur, dat „bereid" hebben ges tact Commissie, kle Sociëteit Phoenix, v moet; begin met één en hun afzijdige he Zelfs remmen zij o anderen. Gelukkig z weinig.

Hopend dat er nog noods vrijgezel worc redacteur, voor de v

De geweldenaar.

In elkaar gedoken, massief en dreigend, zwoegt hij daar. Zwaar is het werk, doch gespierd de man, die het verricht. Steunend buigt hij zich over zijn gereedschap om het metaal tot zijn wil te onderwerpen. Somber staat zijn gelaat en zijn kin, naar voren gestoken, duidt, evenals zijn strak opeengeklemd lippen, zijn onverzettelijke wil aan. Hier moet hij overwinnaar zijn, hier zal hij zegevierend uit den strijd komen.

Met krachtige bewegingen bedient hij het gereedschap, strak en beheerscht zijn de handgrepen. Het is een lust voor de oogen, deze superieure krachtmensch aan zijn werk te zien. Al de werkelijk levende waarde en schoonheid van mannelijke kracht spreekt eruit. Naarstig werkt hij voort, en een laatste scheurend metaalgeluid kondigt aan, dat hij zijn werkstuk heeft voltooid. Een breede grijns trekt over zijn gelaat, als hij voldaan het resultaat van zijn krachtsinspanning in oogenschouw neemt.

Dan, aarzelt hij niet langer, besmeert zijn boterham, en neemt een sardientje uit het pas geopende blik. de V.

Mijnheer de Hoofdredacteur.

Nederig verzoek ik U plaatsing van hijsend stuk in

te maken. De Minister van Oorlog wees reeds op de mogelijkheid van dienstneming voor deze categorie van studenten. In ieder geval onthoude men hun, wanneer zij van de studie afzien, niet de mogelijkheid van werk. En wanneer zij die hervatten, helpe men hen om in de studie en in academische samenleving hun plaats zoo spoedig mogelijk te hervinden.

De verhouding tusschen docenten en studenten heeft, door hetgeen geschied is, ontegenzeggelijk geleden. Een professor is — wij behoeven er geen doekjes om te winden — in de oogen van den student niet meer wat hij was, en een scheiding tusschen eerste- en tweederangshoogleraren zal de Nederlandsche student, die edelmoedig is, ook niet willen maken. Het beste middel om het geschokte vertrouwen te herstellen, is harde gemeenschappelijke arbeid. Ik moge hier een zeer nadrukkelijk beroep op de hoogleraren doen om den studenten de hervatting van den arbeid mogelijk te maken. Velen van de ouderen onder hen zijn betrekkelijk kort voor het einde van hun studie uit het gareel gestooten. Het kost hun zichtbare moeite om er in terug te komen. Zij hebben niet alleen veel tijd verloren, maar ook den studiehabitus. Niet weinigen van hen hebben op verantwoordelijke plaatsen jarenlang belangrijk vaderlandsch werk gedaan. Het geldt voor deze jongens er op of er onder. Worden zij niet op wijze en ruime manier te gemoet gekomen, dan is er alle kans, dat hun studie, d.w.z. de studie van honderden van onze beste jongeren, mislukt. Aan de docenten de taak om hiertegen te waken. Ik heb aan alle senaten van universiteiten en hogescholen gevraagd om de examina voor hen, die het candidaats achter den rug hebben, zeer aanmerkelijk te verlichten. Zulks kan op verschillende wijze geschieden, zonder dat het wetenschappelijk peil wordt aangetast. Vooreerst zal de geldigheidsduur van de tentamina moeten worden verlengd, zoodat in alle faculteiten, ook in die, waarin dit anders niet geschiedde, het examen in gedeelten kan worden afgelegd. In de tweede plaats kunnen speedcoursussen worden georganiseerd, in de derde, zeker niet de laatste plaats, kan een gedeelte van de leerstof vervallen, in dien zin, dat meer nadruk wordt gelegd op inzicht dan op parate kennis. Op deze wijze zal de dezen studenten nog resterende studietijd in de meeste gevallen zeker tot hoogstens de helft kunnen worden verkort. Ik reken in dezen op de volle medewerking van alle docenten en studenten. Ook van de laatstgenoemden. Immers waar zij meenen, dat hun door een docent niet in voldoende mate wordt te gemoet gekomen, zullen zij goed doen met zich door middel van hun Faculteitsvereniging schriftelijk te wenden tot hun faculteit of afdeeling en een afschrift van hun klacht te zenden aan het College van Herstel. Ik vertrouw echter, dat klachten niet noodig zullen zijn en dat allen met de grootste toewijding zullen samenwerken om de moreele en geestelijke schade van den oorlogstijd op te ruimen.

Aller krachten zullen daartoe tot het uiterste moeten worden ingespannen. Met verwijten komen wij niet verder. Alleen op de basis van een gemeenschappelijk besef van verantwoordelijkheid tegenover universiteit en volk komen wij verder. Mogen wij althans dit hebben geleerd uit den onverkwikkelijken strijd, die achter ons ligt, dat noch wetenschap, noch organisatie ons ook maar een zier kunnen helpen, wanneer wij ons niet in de allereerste plaats laten leiden door het sterke bewustzijn van verantwoordelijk te zijn voor elkaar, allen voor allen.

Overgenomen uit Commentaar van 25 Augustus 1945.

het leven lieten, is lang. Velen zijn ook met levensgevaar gevluht.

De teekenaars echter zullen thans de gevolgen van hun beslissing moeten aanvaarden. Zij moeten niet meenen, dat dezerzijds dit ook maar met eenige voldoening wordt gezegd. Allen, die in het universiteitsconflict betrokken waren, weten, dat de beslissing moeilijk was, ook dat motieven van zeer verschillend allooi tot haar konden leiden. Velen van hen, die beslissen moesten, waren nog zeer jong. Zeer velen helaas kunnen een verontschuldiging vinden in het advies van hun hoogleraren. Maar dit alles neemt niet weg, dat zij de verkeerde beslissing hebben genomen. Zij kunnen zich niet beroepen op het landsbelang, dat een gestudeerde generatie eischt. De eer van het land gaat boven zijn belang. Zij kunnen zich evenmin beroepen op het feit, dat zij zich, door te teekenen, aan den Arbeits-einsatz onttrokken. Het was immers van den aanvang af duidelijk, dat de Duitschers, wanneer allen hadden geteekend, evengoed zouden hebben gedeporteerd; niet voor niets hadden zij zich gedistancieerd van de verklaring van Van Dam over den numerus clausus. Zij zijn hun eigen weg gegaan, zij hebben de solidariteit van het verzet gebroken. Wat hun thans overkomt, is niet zoozeer een straf als een terugneming van de extra veiligheid, welke zij zich door hun teekenen hebben verschaft, terwijl hun collega's moesten onderduiken. Dit bedraagt voor hen, die eenmaal teekenden, negen maanden.

Zij, die van hun ondertekening profiteerden door het loopen van colleges, het afleggen van examina, toonden daardoor, dat zij in het geheel niet beseften waarom het eigenlijk ging en dat zij onaandoenlijk waren voor het feit, dat hun studiegenooten onder water of in Duitschland, hun studie niet konden voortzetten. Hun moet een veel grootere voorsprong worden ontnomen, terwijl de door hen afgelegde examina worden ongeldig verklaard.

De in de beschikkingen genoemde maxima zijn natuurlijk bedoeld als de normale termijn, voor welken een student, wanneer geen bijzondere factoren in het spel zijn, moet worden uitgesloten. De commissies van advies hebben hier echter een groote mate van bewegingsvrijheid. Ligt de zaak voor een bepaalde groep van studenten anders dan normaal, zooals bij voorbeeld te Delft, waar de senaat officieel aaried te teekenen, dan kan de commissie in haar advies daarmede ter dege rekenen. Ook de teekenaars op 5 en 6 Mei, wier besluit geen gevolgen had, kunnen geheel of gedeeltelijk worden vrijgesteld. Evenzoo kan dit geschieden in individueele gevallen. De norm blijft echter die, in de richtlijnen aangegeven.

Eén ding moet over de studentenzuivering nog worden opgemerkt. Zuivering is noodzakelijk op alle terreinen, ook op dat der universiteiten en hogescholen. Zij moet worden aanvaard, maar zij moet ook worden beëindigd. De student, die zijn wachttermijn heeft volbracht, behoort weer geheel in de academische gemeenschap te worden opgenomen. Een scheiding tusschen eerste- en tweederangstudenten is noch Nederlandsch, noch christelijk. En reeds thans — hier richt ik mij tot ons geheele volk — behandelde men de teekenaars en hen, die om andere redenen aan een tuchtmaatregel onderworpen zijn, niet als een soort van N.S.B.-ers. Zij zijn dat in de meeste gevallen niet. Men zal hun niet alle werk willen toevertrouwen, maar er is ook allerlei werk, dat zij gerust kunnen doen. Men trachte niet een soort paria's van hen te maken, maar men geve hun de gelegenheid hun fout goed

R. V. D.

Regeringsvoorlichtingsdienst

2000 Nuldejaars.

Het is ontstellend, het is belachelijk, het kan niet waar zijn. 2000 mensen die voor het eerst zouden zijn ingeschreven aan de T.H.?! Dat moet een tafereel uit een apocalyptisch visioen wezen. Och arme, was het maar zo. Ik heb hem met mijn eigen oogen gezien dezen 2000sten der Mohikanen. En dat ik een bijzondere antipathie tegen

hem kreeg, kan ik niet zeggen. Tenslotte, dat hij weinig muzikaal is en niet vermocht vast te stellen dat „Apollo” te zijner eere het „lang zal hij leven” speelde, zal wel de schuld van moeder natuur zijn. Misschien ook was hij ietwat zenuwachtig toen hij, meegevoerd aan den hand van den heer J. L., dit lied der liederen aanhoorde. In ieder geval had hij de tegenwoordigheid van geest om den dirigent te bedanken en weer naar het bureau van den Contactgroep terug te gaan, alwaar hij met bekwamen spoed door twee mysterieus uit het plafond neerdalende touwen werd omstrengeld en, voorzien van een groot bord en bier, vervolgens omhoog werd geheschen (zie photo). De jongeman 2000 heeft de redactie van het O. O. nog een interview toegestaan. Hierin bleek dat hij, schoon pas 19 jaar oud, al af en toe een dag verliefd was geweest, dat hij zich tamelijk, maar niet al te zeer, op zijn gemak voelde, doch dat hij hoopte dat dit later wel beter zou worden.

G. M.

Groentijd.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëteit „Phoenix” maakt bekend, dat de groentijd zal aanvangen op 4 September a.s. en eindigen op 21 September met dien verstande, dat alleen zij hieraan deel kunnen nemen, die in 1943 of eerder hun eindexamen behaald hebben of de leeftijd van 20 jaar hebben bereikt. Voor hen, die volgens het bovenstaande niet aan den groentijd kunnen deelnemen, zal zoo spoedig mogelijk worden getracht een nadere regeling te treffen, om aan deze betreurenswaardigen toestand tegemoet te komen. Zij, die meenen op grond van hun leeftijd of ervaringen voor een kennismaking op voet van gelijkheid in aanmerking te komen, dienen zich tijdig te wenden tot de Commissie van Bijstand (Sociëteit Phoenix).

De Candidaatleden dienen zich aan te melden op de Sociëteit „Phoenix”, van 10—12 uur de letters A t.m. M en van 14—16 uur de letters N t.m. Z, met kaalgeknipt hoofd, groenenboord, groenendas, (desnoods zwarte vlinderdas) en pet (desnoods hoed).

In het algemeen is het dragen van zeer oude kleeding aan te bevelen. Verder zullen elke dag boterhammen mede gebracht moeten worden. Indien de Candidaten er zelf niet in kunnen slagen onderdak te vinden zal de Huisvestingscommissie in beperkte mate voor slaapgelegenheden kunnen zorg dragen. Gewezen wordt op de wenschelijkheid gebruik te maken van de gelegenheid, om den band patroon-client zoo veel mogelijk te verstevigen.

Sanctus Virgilius.

Het Bestuur van Sanctus Virgilius te Delft, deelt mede, dat zij, die lid wenschen te worden van bovengenoemde vereeniging op Dinsdag 4 September van 10—12 uur en 2—4 uur zich moeten vervoegen Voorstraat 64, Delft, onder dezelfde uiterlijke omstandigheden als de Candidaatleden van de Sociëteit „Phoenix”. Ook voor huisvesting geldt hetzelfde.

S. S. R.

Degenen, die zich voor het lidmaatschap hebben opgegeven en voor de Novitiaatscommissie geweest zijn, moeten zich melden op 3 Sept. a.s., 's middags tusschen 1 en 6 uur in het gebouw Musica, Voldersgracht 12, Delft, onder dezelfde uiterlijke omstandigheden als de Candidaatleden van de Sociëteit „Phoenix”. Voor huisvesting geldt hetzelfde.

Weet U, dat.....?

Weet U, dat S.S.R. bestaat?
Weet U, dat S.S.R. leden heeft, dat het ledental voortdurend stijgt, en dat er geen plannen tot ontbinding bestaan of bestaan hebben?
Weet U zelfs, dat S.S.R. niet op de flesch gaat?
Dat S.S.R. een eigen gezelligheidsleven heeft?
Dat uit de S.S.R.-kroeg U niet een sombere walm, zwanger van „zware” gesprekken tegemoet komt?
Dat hier zelfs geen schim van een dominee rondwaart en dat er „ook wel eens” gefeest wordt?
Zoo ja, dan weet Gij meer dan ik durf hopen (bouwend op ervaring, geachte lezer). Maar hebt Gij ook begrip hiervoor?
Een zoodanig begrip dat Ge ons goed recht op eigen organisatie erkent?

„In den vorm van de Delftsche Studentenmaatschappij moet deze erkenning duidelijk tot uitdrukking komen”, schrijft de Adviescommissie in O.O. no. 9.

Zijt Ge het hiermee eens?

Geachte lezer, sta mij toe U wat te helpen.

Wij gelooven, d.w.z. wij aanvaarden een beginsel als uitgangspunt voor al ons doen en laten, voor ons denken, voor ons beschouwen van de geheele werkelijkheid. Wij zijn er zelfs van overtuigd dat Gij ook gelooft, zoo niet hetzelfde als wij, dan toch iets anders. Beschouwing van de werkelijkheid kan niet plaats vinden zonder een uitgangspunt, een religieus bepaald, vast punt. Bewustzijn hiervan doet niet terzake. Noch de aard van het geloof; wie in zichzelf gelooft, gelooft óók.

En wie vanuit zijn geloof de werkelijkheid onder oogen neemt, ziet die op een geheel eigen wijze, en zal hieraan uiting geven bij alles wat hij denkt en doet. Hij zal zich met gelijkdenkenden verstaan, zal zich zelfs organiseren in eigen verband tot vorming en machtsontplooiing. Wij zijn, bewust van de waarde van onze Calvinistische levensbeschouwing, geroepen tot primo drie dingen:

1) Organisatie tot machtsvorming.

2) Interne onderlinge vorming.

3) Op basis van 1) en 2) het wijzen der volgens ons eenig juiste richting bij alle handelingen op alle levensterreinen; dit buiten de eigen organisatie.

Realiseert U zich wel dat punt 3) voor ons aan de samenwerking van alle studenten een dieperen zin geeft?

Inderdaad is het onze plicht samen te gaan op die terreinen waar de verschillende opvattingen in concreto samenvallen, ondanks verschil in uitgangspunt; mensa, sport, en wat dies meer zij. Inderdaad zijn wij allen Delftsche studenten, maar scheidt dit feit eenheid?

Als S.S.R. samenwerkt met anderen, en gelukkig kan het dat nu, wil het ook werken, iets bijdragen in positieven zin. Vetorecht is noodig, maar het is niet genoeg, het is zuiver negatief. Volgens de Adviescommissie kan de Senaat uiteindelijk gekozen worden op dezelfde wijze als vroeger geschiedde, n.l. „wanneer er tusschen de verschillende groepeerings een zoo groot vertrouwen bestaat, dat desnoods een niet-lid van een confessionele vereeniging de belangen van die vereeniging kan vertegenwoordigen” (O. O. no. 9). Ik stel hier tegenover: minstens een lid van iedere confessionele vereeniging in de Senaat is noodzakelijk om de zaken van algemeen belang van zijn standpunt uit te belichten en te behartigen!

Voelt U het verschil?

Lezer, ik vlei mij geenszins met de hoop U hiermee een volledig begrip voor het standpunt van S.S.R. bijgebracht te hebben; ik verwacht ook niet dat U dit van mij veronderstelt. Mogelijk heb ik Uw belangstelling een weinig opgewekt; zoo ja, dan gevoel ik mij ruimschoots beloofd.

Maar als inderdaad dit begrip er niet is, (en ik ben overtuigd dat het ontbreekt), mag er dan een vertrouwenskwestie gesteld worden? Dit „vertrouwen” doet mij denken aan een leeggeblazen eterschaal; erg mooi gaaf en wit, maar één tikje en de schaal is wijlen. Laten wij probeeren eerst de schaal te vullen, laten wij probeeren begrip voor elkaar te krijgen, laten we niet met het woord vertrouwen gaan scherpen op gevaar af het te verliezen.

Want, lezer, weet U, dat....

...het geen kwestie van vertrouwen, maar een kwestie van begrip is? Ten slotte nog dit. De heer Huygens stelt in O. O. no. 9: „...wij kunnen de houding der Katholieken en Gereformeerden dan ook niet anders zien, dan als een bewijs van wantrouwen in hun medestudenten, die zij alleen goed kunnen maken, door van dezen eisch afstand te doen”. Ik zou hier tegenover kunnen stellen: „wij kunnen de houding van het D.S.C. niet anders zien, dan als een bewijs van angst voor Gereformeerde (en Katholieke) infiltratie en evangelisatie die het alleen kan logenstraffen door onzen wensch n te willigen”.

U ziet hoe gemakkelijk het is, spitsvondigheden te bedenken.

Th. W. WILLEMSE.

„ODIN”, D.S.S.G. en A.V.

Het zwementhousiasme van de Odin-leden is grooter, dan het ooit geweest is. Gemiddeld slaagt een 40-tal leden erin vroeg genoeg op te staan om op Dinsdagmorgen 9 uur in het Sportfondsenbad aanwezig te zijn; 1½ uur is er dan gelegenheid tot het beoefenen van lange-afstand-douchen, gezellig-op-de-kant-zitten, balsmierij en zelfmoordzwemmen. In kort geding is beslist, dat het gebruik van zwemkleeding voorgeschreven moet worden. Toegangsprijs: 45 cents.

Odin-leden, zet Uw wekker dus op een vroeger tijdstip en komt op het Odin-zwemuur, tot „leeringh ende vermaeck”.

Het Bestuur van Odin.

D.S.H.C.

Kerkgangers konden 26 Augustus voor de Sociëteit Phoenix een splinternieuwe Amerikaansche truck zien staan, getooid met het wapen van den Staf van Prins Bernhard. Omstreeks 12 uur sprongen eenige bijzonder lenige kerels op elegante wijze in die vrachtauto, voorafgegaan door een gebruikelijke hoeveelheid koffertjes, sticks, enz. Deze heeren gingen Delftsch hockey-eer verdedigen, daartoe uitgenoodigd door het elftal van den Staf, Begrijpt wel, wat zij daarvoor over hadden: meer dan 3 uur hotsen op harde banken (het vehikel moest nog ingereden worden).

De wedstrijd vond plaats op Marialust, ergens in Apeldoorn. Het spel werd gekenmerkt door een buitengewone eenzijdigheid. Een woord van lof komt de verschillende studentenkeepers toe die ieder op hun eigen manier en met de hen meest passende hulpmiddelen de goal trachtten te beschermen. Bijzonder groot voor zoo'n verre uitwedstrijd was het aantal supporters der studenten.

Na afloop begaf men zich in hocky-kleedij naar het Loo om daar te douchen. Het geheel had wel iets weg van een historische optocht, waardoor de wacht van het paleis vol-

komen in de war werd gebracht en geen protest durfde te uiten.

De ontvangst in de „mess“ was heel bijzonder en de gezelligheid vond uitdrukking in de verschillende speeches. De verdere avond werd verzorgd door den heer van Haaf-ten, waarvoor hem een bijzonder woord van dank toekomt. Hoe laat de studenten weer in Delft aankwamen, ruste in het duister.

J. W. GOOZE ZIJL

D. S. A.

De vergadering van de Delftsche Studenten Aeroclub, welke op 7 September zou plaats vinden, is om praktische redenen uitgesteld. Een aankondiging hierover volgt nog.

J. LELS.

Nogmaals: het dispuut voor Socialisme en Democratie.

In no. 8 van het O. O. plaatste de redactie onder het artikel „Dispuut voor Socialisme en Democratie“ een „advies“, hetgeen bij niet ingewijden een verkeerde voorstelling van zaken zou kunnen wekken, vooral wat betreft het karakter van dit dispuut.

Hoewel wij het met de redactie eens zijn dat in principe de doelstellingen van het gezelschap „Vrije Studie“ ten deele min of meer parallel loopen aan die van het op te richten dispuut, meenen wij erop te moeten wijzen, dat het door ons voorgestane dispuut zijn aandacht speciaal op de onderwerpen socialisme en democratie wil richten.

Een meer vruchtbare behandeling zal een gevolg zijn van het karakter van het bedoelde dispuut, waar in kleinere kringen van circa 12-20 personen intensieve gedachtenwisseling mogelijk is.

Wij zijn het niet eens met de redactie dat een dispuut noodzakelijkerwijze de behandeling van „zwaarwichtige onderwerpen“ moet uitsluiten. Naar onze meening bepalen de leden van het dispuut zelf het karakter ervan. Bovendien werd de dispuutvorm gekozen in overleg met eenige leden van den Senaat van het D.S.C.

Mocht deze vorm echter op onoverkomelijke bezwaren stuiten, dan zullen wij onder het motto: „What's in a name“ ook een andere vorm, die de verwezenlijking van onze plannen, binnen het kader van het D.S.C. mogelijk maakt, met evenveel genoegen aanvaarden.

Namens het voorloopig bestuur:

A. KLOOS

L. J. REVALLIËR.

L. H. JACOBSEN.

In het slot van bovenstaand artikel wordt inderdaad een zekere bereidheid getoond om een van de twee door ons naar voren gebrachte bezwaren (het niet bij uitstek zwaarwichtige karakter van een dispuut en het reeds bestaan van „Vrije Studie“) te ondervangen. Het tweede blijft echter onverminderd voortbestaan. Voorts willen wij erop wijzen dat het nog al twijfelachtig is of de zeer beperkte doelstelling van het te vormen „dispuut“ blijvend een bepaald aantal menschen zal weten te binden.

De Redactie.

Verhuizing bureau.

Na Maandag 3 September zult U op de Bibliotheek van de Sociëteit „Phoenix“ alleen nog maar het dictatenbureau aantreffen. Het bureau van de Contactgroep en van de Huisvestingscommissie kunt U dan weer op Markt 29 vinden.

Het bureau van de Contactgroep is voortaan alleen nog maar geopend op Woensdag en Donderdag van 10-13 en van 15-17 uur. Om Uw huisvestingsmoeilijkheden te bespreken zult U tusschen 10 en 13 uur steeds een lid van de huisvestingscommissie aantreffen, behalve 's Zaterdags.

Het telefoonnummer van Markt 29 is: 1804.

J. LELS.

C. C.

Adreswijziging Secretariaat.

Inplaats van op Burgwal 16, zal het Secretariaat der Centrale Commissie voor Studiebevelangen voortaan gevestigd zijn op Oude Delft 95.

J. F. HILTERMAN, Secretaris.

Electrotechnische Vereeniging.

Het voorloopige bestuur der E.T.V. maakt bekend dat de patroons-bijeenkomst plaats zal hebben op Woensdag 12 September in het Laboratorium voor Electrotechniek, van 10-12 uur.

Ir. A. Dubois zal dan een uiteenzetting houden over het onderwerp: „De werkzaamheden van den Electrotechnischen ingenieur“.

Alle patroons worden verzocht aanwezig te zijn, ter latere voorlichting van hun clienten. Na afloop van de voordracht zullen vragen kunnen worden gesteld.

Namens het bestuur:

B. H. W. MULDER, Secretaris.

Technische Hoogeschool

Technische Physica.

Het natuurkundg practicum in het Laboratorium voor Technische Physica heeft, willen de zeer zwaar belaste practica vlot verlopen, dringend behoefte aan: gewichten-doozen, schroefmicrometers, stop-watches en accumulatoren. Door deze artikelen beschikbaar te stellen bewijst een ieder zijn mede-studenten een grooten dienst. Ik doe hierbij een dringend beroep op allen, die hun medewerking kunnen verlenen.

Het Laboratorium voor Technische Physica denkt aan de navolgende mogelijkheden:

1. de artikelen worden overgenomen tegen den te verwachten kost-prijs;

2. zij worden afgestaan onder toezegging van restitutie van nieuwe exemplaren zodra deze weer verkrijgbaar zijn;

3. zij worden in bruikleen afgestaan.

Zij, die kunnen medehelpen, gelieven zich te wenden tot den Conservator belast met den inkoop, den heer Dr. Ir. Nawijn, Lab. v. Techn. Physica Mijnbouwplein 11.

Na vijf jaar gedwongen afwezigheid hervat

DE ACADEMIE DE DANSE

Rocco Dubois

haar studentenclubs en privé lessen.

Het summum op dans-gebied en amusement.

Inlichtingen en inschrijvingen

J. P. Coenstraat 34 Den Haag

(Bezuidenhout kwartier)

Telefoon 771909

P. C. van VLIET

v/h STEIJGER'S SLAGERIJ

Specialiteit in

Fijne Worst en Vleeschwaren
ALLES EIGEN FABRIKAAT

Oude Kerkstraat 9-10, Tel. 178, Delft

OPGERICHT 1863

Een hartigheidje is FIJN, maar...
het moet van „STEIJGER“ zijn

Zoolang de voorraad strekt ont-
vangt U, tegen inlevering van
deze advertentie, een ex. van

Kijk nummer 19 of 20.

Big Ben no. 3.

(Prijs per nummer 30 cent)

BOEKHANDEL

WALTMAN

Aangeboden

bij student thuis te Den Haag

Zit-
slaapkamer

met pension.

Zoutendijk,

Abrikozenstr. 123, Den Haag.

Zorgvuldig gepasteuriseerde

Melk, nu nog los.

Zo spoedig mogelijk echter
weer in flesschen.

Dat levert U

W. H. BLOM

MELKINRICHTING

ODULPHUSSTRAAT 2

DELFT, TEL. 1874

De Delftsche Fotohandel

PEPERSTRAAT 15

•
Ontwikkelen
Afdrukken
Vergroten
Reproduceeren

Agentschap H. T. M.

Mej. N. v. Leeuwen

J. M. A. DE GROOT

Willem de Zwijgerstraat 1

hoek Julianalaan

Telefoon 1810

Delft.

DAMES-
EN HERENKAPPER

Hora est

Bij het einde eener promotie treedt de pedel binnen, stamp met zijn staf op den grond en zegt: „Hora est“.

Zal ook voor U eens de pedel op plechtige wijze de verlossing brengen?

Een psychologisch onderzoek verschaft U zekerheid omtrent Uw studiec capaciteiten.

Psychologisch Instituut

Den Haag, Laan Copus 8, Tel. 113291.

L. WESSELING

CORN. FOCKSTRAAT 56

◆
Gedipl. Dansleeraar
Club- en Privélessen